

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 7

AUGUST - SEPTEMBER 2017

53. ÅRGANG

«Hemningsvær i Lofoten». Foto: Ingar Gangås

«Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.»
Mat 4:19

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Reidun Asdahl, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01 / 995 87 987
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Lev for Herren!

«Er det tid for dere til å bo i bordkledde hus, mens dette (Herrens) hus ligger i ruiner?»

Hag 1:4

Vi mennesker er så opptatt av det som gagnar oss, og så lite opptatt av det som gagnar Guds rike. Det er så lett å leve for seg selv, og så vanskelig å leve for Gud. Vi bygger heller på vårt eget hus fremfor å bygge på Guds tempel. Jesus sier: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg». Vi skulle ikke søke det samme som verden, men ha et annet mål for øye. Vi skulle ha Guds rike og hans rettferdighet som mål.

Jesus sier: «– så skal dere få alt dette i tillegg» (Mat 6:33). Det er Gud selv som gir oss dette løftet. Han vil gi oss det som gagnar oss, og han vet hva som er til det beste for oss. Men vi er så altfor opptatt med oss selv. Vi vil ikke forlate alt og følge ham. Er det da så underlig at velsignelsen uteblir? «Om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren. Enten vi da lever eller dør, hører vi Herren til» (Rom 14:8).

– Det er dette vi er kalt til, og i alle ting skulle vi søke Gud først.

Har vi nød for at Guds rike skal ha framgang? Forkynner vi for våre venner og naboer? Vitner vi for vår neste? Er vi en duft for Herren?

«Vær frimodig, alt folk i landet, sier Herren, og arbeid! For jeg er med dere, sier Herren, hærskares Gud» (Hag 2:4).

Fra andakt ved årsmøtet på Fossnes, av Rami Seppälä

«Lær dem alt det jeg har befalt dere!»

Utdrag fra årsmelding fra Landsstyret

«Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Mat 28:18-20

Disse Jesu siste ord står ved lag ennå, og i dag er det vi som har ansvaret for å videreføre oppdraget. Alle tegn i tiden tyder på at Jesus snart kommer igjen, og det haster å få med så mange som mulig på himmelveien. I dag har vi en stor misjonsmark i vårt eget kjære fedreland, Norge. Det er med stor sorg vi ser hvordan avkristningen skyter fart, og Guds Ord trækkes under føtter. Det

verste er at dette skjer av dem som skulle være vektene på murene. Og resultatet er at folk forføres i hopetall. Vi trenger mer enn noen gang å heise Ordets fane og si: «*Det står skrevet*», og «*Så sier Herren*». For det kommer en dag da det ikke skal spørres hva mengden mener, men kun hva Herren har sagt.

Jesus sier at vi skal lære dem å holde *alt* det han har befalt oss, og så knytter han et usigelig stort løfte til det: «Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende». Derfor skal vi med stor frimodighet holde fram alt Herrens Ord selv om det blir motsagt aldri så mye av mengden. Vi går nok inn i en tid hvor det vil koste mer og mer å stå imot strømmen, og da gjelder det at vi tar til oss Jesu formaninger om å våke og

Innhold, august - september 2017

Lev for Herren! Av Rami Seppälä	side 2
«Lær dem alt det jeg har befalt dere!»	
Utdrag fra årsmelding fra Landsstyret	side 3
Reiseskildring fra Moldova. Tekst og foto: Marit Bergene Holm	side 5
Det fjerde bud (2). Av Martin Luther	side 8
Møtekalender.	side 11
Trøst mitt folk! Av Ingar Gangås	side 13
Misjonssinn. Av Asbjørn Aavik	side 14
Martin Luther – staten og kirken. Av Ivar Welle	side 16
Guds ord går i oppfyllelse.	
Utdrag fra årsmelding for Bibelskolen	side 19
Rafael Veizaga på Norgesbesøk. Av Ingar Gangås	side 20

be, så vi kan bli stående i prøvens tid.

Jesus har også omtalt den siste tid som søvnens tid, (jf. lignelsen om de fem kloke og fem dårlige jomfruer i Mat 25:1-13). La oss stå sammen og be om at sjelevinnertrangen må være levende blant oss både som enkeltmennsker og som forsamling. Vi trenger å minne hverandre om det Jesus sier i Luk 14:23: «Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød folk til å komme inn, så mitt hus kan bli fullt».

Men forutsetningen for at Herren skal kunne bruke oss er at vi selv har smakt og kjent at Herren er god, at vi selv lever i Ordet og av Ordet, for der males Frelseren for våre øyne. Hvileplassen ved korsets fot hos Jesus hvor øynene festes på min stedfortreder, er den plassen hvor det sinnelaget vokser frem som sier: «Kristi kjærlighet tvinger meg» Da er vi på den rette plassen, og der vokser det villige tjenersinn frem som sier som det står i en sang:

*Jeg med alt hva jeg er og har,
hører deg kun til.*

*Dann du meg til et ærens kar,
døp meg med din ild.*

*Bruk meg der hvor jeg vandrer frem,
som ditt lys, ditt salt!*

*La meg vise forkomne hjem,
tro mot deg i alt.*

Da blir verket Guds, og da kan det bli til sjelers frelse og til Guds navns forherligelse. Gud gi at det kan være mange slike iblant oss.

Så ønsker vi i Lekmannsmisjonen at Herren må lede oss inn i det arbeidet

som han vil vise oss, også med tanke på nye arbeidsmarker. Guds ærende har hast. Det gjelder å arbeide mens det ennå er dag. Natten kommer, da ingen kan arbeide.

Dag Rune Lid, Reidar Heian, Jan Ove Heggdal, Fredrik Thorbjørnsen, Magnus Samdal og Konrad Fjell har møtt fast i styret, i tillegg til Atle Barkve som er 1. varamann. Styreformann har vært Reidar Heian.

Tiden går fort, og enda et arbeidsår er tilbakelagt. Snart kommer Jesus i himmelens skyer for å hente sin brud. Skal du og jeg være med den dagen? Han har kjøpt oss alle med sitt dyrebare blod som rant på Golgata. Måtte det ikke være forgjeves for noen av oss. I dag kaller Herren: «Alt er ferdig, kom til bryllupet».

Vi vil takke misjonsfolket for forbønn. Herren har knyttet store løfter til det:

«Be, så skal dere få».

*Reidar Heian (formann)
Konrad Fjell (sekretær)*

Besøk til Sør-Amerika

Marit og Ingar Gangås reiser på nytt misjonsoppdrag i tiden 3. oktober til 8. desember – med litteraturspredning i Bolivia og Peru. Ingar vil i tillegg ha undervisning og samtaler med medarbeiderne.

Reiseskildring fra Moldova

Tekst og foto: Marit Bergene Holm

I månedsskiftet september/oktober 2016 fikk jeg anledning til å være med Per til Moldova igjen. Målet med reisen var å besøke noen av flokkene der nede og ordne med økonomiske anliggender.

Vi dro fra høstværret her hjemme og reiste fra Gardermoen torsdag morgen, mellomlandet i Istanbul, for så å ende flyreisen på Chisinau airport i kveldingen.

Her hadde det skjedd mange utbedringer siden forrige besøk. Sikkerhet og innsjekking var mer omfattende enn ved tidligere ankomst. Vi ble hentet av Natalia og Vladimir og kjørt direkte til leilighetene i Chisinau.

Fredag morgen var vi tidlig ute og kjørte til et stort varehus, som ikke manglet noen ting i forhold til utvalg og sortiment. Butikkene her hjemme blir små i forhold. Her fant Natalia og Vladimir matvarer som skulle fordeles på 20 husstander. Det ble kjøpt inn ris, mel, olje, smør, ost, kaffe, te, holdbare og andre nyttige dagligvarer som kunne leveres til trengende i forsamlingen i Kamenka. Etter handleturen, ble vi satt av i Chisi-

nau, hvor vi fikk være med Natalia til organisasjonen Promo-Lex, som siden 2002 har arbeidet for menneskerettigheter og demokrati i Republikken Moldova, inkludert Transnistria-regionen. Natalia har fått hjelp med saken til sin egen sønn Boris, og hjelper til med oppgaver og ser på dette som en arena hvor det er mulig å bli kjent med

Forsamlingen i Kamenka

mennesker og få kontakter i Chisinau. Hun har fått tilbud om å bli ansatt og få lønn, men har takket nei, for da mister hun friheten til å vitne for de mennesker hun kommer i kontakt med gjennom dette engasjementet.

Lørdag morgen la vi ut på tur med bil igjen og ble kjørt nordover til grensa til Transnistria, ikke så langt fra Ka-

menka. Her var det kun Per og jeg som kunne reise over grensa. Vi ble hentet i vår «tidligere» røde Mazda stasjonsvogn, og kjørt til forsamlingshuset for menigheten i Kamenka.

Forsamlingen i Tiraspol

Her var det pyntet med frukt og grønnsaker til høsttakkefest. Natalia hadde på forhånd oversatt talen til Per, og lederen i menigheten, Sergej, leste den opp for forsamlingen.

Vi hadde også med en lærer fra stedet, som oversatte når spørsmål ble stilt etter talen.

Søndag tok vi buss til Tiraspol, hvor vi besøkte forsamlingen som holder møter i den gamle leiligheten til moren til Natalia. Natalia var med på

Skype for å forklare og oversette. Her ble også talen lest opp på russisk av lederen i menigheten, Pavel.

Vi fikk en fin prat rundt bordet etter møtet hvor en lege som var til stede oversatte begge veier, via engelsk.

Mandag morgen var vi i Chisinau, hvor vi besøkte leiligheten til Ludmila, en kvinne på 73 år. Hun var vokst opp i Kasakhstan, hvor faren var veterinær og moren var tannlege. Da hun var liten, ville bestemoren, som var en troende, at hun skulle bli døpt. Faren hennes ville ikke gi sitt samtykke til dette og hun ble derfor døpt hjemme, med moren og bestemoren til stede, uten at faren fikk vite noe om det. Bestemoren har nok bedt og prøvd å lære henne om Jesus. Da hun ble voksen, fikk hun arbeid i Novosibirsk, innen vitenskap. Det var her hun traff mannen sin, som var fra Chisinau.

Hun hadde oppsøkt menigheten til Natalia og Vladimir for tre år siden, og det siste året hadde hun blitt undervist i katekismen hos Vladimir. Etter et repetisjonskurs på tre måneder, bestemte hun seg for å bli konfirmert. Denne mandagen skulle hun konfirmeres av Vladimir og bekjenne at hun ville følge Jesus. Dette var vi vitner på.

Til stede på møte var Vladimir og Natalia, to kjente som kunne synge til allsangen og oss to fra Norge.

Mange av de som bor i Moldova er et hardt folkeslag, med lukkede hjerter. Det er derfor en tung misjonsmark å arbeide på.

Men vi har Guds løfter på at hans ord ikke skal vende tomt tilbake, men utføre det han sender det til. I tro til dette store løftet setter vi vår lit til Gud, som ingenting er umulig for, og fortsetter arbeidet med å vinne sjeler for himmelen.

Vær med i bønn for arbeidet og for Natalia og Vladimir Moser, både at de må ha helse til å fortsette og åndskraft fra himmelen til å nå inn til hjertene.

L&E

I sitt vitnesbyrd på konfirmasjonsmøtet fortalte hun at hun hadde møtt kallet flere ganger gjennom livet, men hun hadde valgt å gå sin egen vei borte fra Gud. Mye av det vonde hun hadde opplevd, visste hun var et resultat av dette.

Når hun nå nærmet seg 70 år og kallet meldte seg på nytt, visste hun at dette var siste gangen det kom. Hun kunne ikke la det gå forbi denne siste gangen. Derfor oppsøkte hun forsamlingen til Moser, og fikk åndelig hjelp og veiledning, og innføring i katekismen.

Gjennom disse besøkene fikk jeg et videre innblikk i andre deler av arbeidet enn ved tidligere besøk, noe jeg er takknemlig for å ha opplevd.

Natalia og Vladimir Moser

Det fjerde bud (2)

Av Martin Luther

«Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det landet Herren din Gud gir deg.»

2Mos 20:12.

Under dette budet må vi også tale om allslags lydighet mot overordnede, som har å befale og regjere. All myndighet går ut fra foreldrenes myndighet. Hvis en far ikke greier å oppdra barnet sitt alene, så får han en skolelærer til å undervise det. Hvis faren er for svak, tar han vennene eller naboene sine til hjelp. Hvis han ligger for døden, overlater han myndigheten og makten til andre, som blir satt til det. Like ens må han også ha tjenere og tjenestepiker under seg til å stelle i huset. Alle som kalles herrer, er altså i foreldrenes sted, og av dem får de myndighet til å styre. Skriften bruker betegnelsen fedre på alle dem som i en overordnet stilling utfører farsembetet og må ha et faderlig hjerte mot sine underordnede. Fra gammel tid har romerne og andre hedninger kalt herrene og fruene i huset for «patres et matres familias», det er: husfedre og husmødre. Således har de også kalt sine fyrster og konger for «patres patriæ», det er: landets fedre. Her har hedningene gjort stor skam på oss som vil være kristne, fordi ikke også vi kaller dem slik, eller iallfall holder og ærer dem for det.

De pliktene som et barn har mot far og mor, de samme pliktene har også alle de som tjener i huset. Derfor skal tje-

nere og piker se til at de ikke bare er lydige mot sine herrer og fruer, men at de også ærer dem som sine egne fedre og mødre. De må også gjøre alt det de vet at herrene og fruene vil de skal gjøre. Dette må ikke skje av tvang og uvillighet, men med lyst og glede. Grunnen til alt dette er den vi nevnte ovenfor, nemlig at det er Guds befaling og at det er velbehagelig for ham framfor alle andre gjerninger. Derfor skulle de endog betale for at de kunne få herrer og fruer, så de kunne ha en så glad samvittighet og vite hvordan de skulle gjøre rette og gylne gjerninger. Hittil har dette vært glemt og foraktet, mens folk i stedet har løpt i kloster, til valfarter og avlat etter djevelens vilje – til skade for seg selv og med ond samvittighet.

Kunne man nå få overbevist de stakars menneskene om dette, så ville en tjenestepike hoppe og springe av glede og love og takke Gud. Ved omhyggelig arbeid – som ellers bare skaffer henne kost og lønn – ville hun få en skatt som alle de såkalte hellige ikke har. Når du gjør din daglige gjerning i huset, er det bedre enn alle munkers hellighet og strenge liv. Er det ikke herlig at du kan vite og si det? Dessuten har du fått det løftet at det skal bli til lykke og velsignelse for deg. Kan du da være mer salig eller leve mer hellig – hva gjerningene angår? For Gud er det nemlig bare troen som gjør deg hellig. Den tjener ham, men gjerningene tjener menneskene. Da har du alt godt,

beskyttelse og bevarelse av Herren. Da har du en glad samvittighet og en nådig Gud, som vil betale deg det med hundre foll. Du er da virkelig en stor mann når du bare er from og lydige. Men er du ikke det, da får du for det første ikke annet enn vrede og unåde av Gud. Du får ikke noen fred i hjertet, og plager og ulykker vil møte deg.

Den som ikke vil la seg bevege og gjøre from av dette, han overlater vi til øvrigheten og døden. Enhver som vil ta imot råd, må derfor tenke over at Gud ikke er å spøke med. Du må vite at Gud taler med deg og krever lydighet av deg. Hvis du adlyder ham, så er du hans kjære barn. Men forakter du ham, får du skam, elendighet og hjertekval til lønn.

Det samme må også sies om lydighet mot den verdslige øvrighet. Som nevnt hører den helt og holdent til fedrestanden og har det aller videste omfang. For her er det ikke snakk om en far for noen få, men en far for så mange mennesker som den har borgere og undersåtter under seg. Gjennom øvrigheten gir og bevarer Gud næring, hus og hjem, beskyttelse og sikkerhet for oss – akkurat som gjennom foreldrene våre. Siden den da med ære bærer et slikt navn og en slik tittel, som sin høyeste pris, så er vi også pliktige til å ære og akte den som den mest dyrebare skatt og klenodium på jorden.

Den som nå er lydige og tjenestevillige og gjerne gjør alt det som han kan få æret øvrigheten med, han skal vite at han gjør Gud til behag og får glede og lykke til lønn. Men hvis han derimot ikke vil gjøre det med kjærlighet, men

viser forakt, gjenstridighet eller tøylesløshet overfor øvrigheten, så skal han vite at han ikke har noen nåde eller velsignelse. Mener han å vinne en daler med det, vil han på et annet sted tape ti ganger så meget, eller falle i hendene på øvrigheten, omkomme ved krig, pest eller dyrtid. Han vil nok heller ikke oppleve noen glede av barna sine, men vil lide skade, urett og vold fra tjenestefolk, naboer, fremmede og tyranner. Da vil han få den lønnen som han søker, og som han også fortjener.

Om vi engang ville la oss overbevise om at slike gjerninger er så behagelige for Gud og blir så rikelig belønnet! Da ville vi bli ubeskrivelig lykkelige, og da ville vi ha det som hjertet vårt ønsker. Men fordi man viser en fullstendig forakt for Guds ord og bud, som om en eller annen sladderhank hadde talt det, så la oss få se om du er den mann som kan stå deg mot ham! Hvor vanskelig vil det være for ham å betale deg igjen? Derfor ville du nok leve bedre med Guds nåde, fred og lykke, enn med unåde og ulykke. Hva mener du er årsaken til at verden er så full av troløshet, skjensel, elendighet og mord for tiden? Kan det være noen annen grunn enn den at enhver vil være sin egen herre og fri for alt som heter øvrighet, ikke bøye seg for noen andre, men gjøre alt det han selv har lyst til? Derfor bruker Gud den ene bedrageren til å straffe den andre med. Hvis du altså bedrar eller forakter din herre, så kommer en annen som gjør likedan med deg. Ja, du må i ditt eget hus utstå ti ganger så

meget av kone, barn og tjenestefolk.

Det er nok så at vi føler vår ulykke og knurrer og klager over troløshet, vold og urett. Men vi vil ikke se at vi selv er ulydige og har fortjent straff, men ikke blir noe bedre av det. Vi vil ikke ha nåde og lykke. Derfor er det vel rett og rimelig at ulykken kommer over oss uten noen barmhjertighet. Men siden Gud ennå lar oss beholde så meget godt, må det vel fremdeles finnes noen fromme mennesker på jorden. For vi fortjente ikke engang å få beholde så meget som en krone i huset eller et grasstrå på marken.

Jeg har måttet bruke mange ord for å få innprentet dette. Det var da å håpe at i det minste noen få kunne ta det til hjerte, så vi kunne bli kvitt den blindheten og elendigheten som vi er sunket så dypt i. Da først kan vi få den rette erkjennelse av Guds ord og vilje, og ta det til hjerte med sant alvor. Det ville da lære oss hvordan vi kunne få nok av glede, lykke og salighet både i tid og evighet.

I dette budet blir det altså stilt fram for oss to slags fedre. Vi har kjødelige fedre, og de som er fedre på grunn av sitt embete eller den omsorg de har for hus og land. Dessuten har vi også åndelige fedre. Jeg mener da ikke slike som under pavedømmet, som riktignok kalte seg fedre, men ikke utførte noe faderlig embete. Åndelige fedre er ingen andre enn de som ved Guds ord regjerer og leder oss. Paulus roser seg således av å være en far, når han sier: Jeg har avlet dere i Kristus Jesus ved evangeliet (1Kor 4:15). Siden de nå er fedre, så har de også krav på ære, og det framfor alle andre. Men her ytes den aller minst. For

verden ærer dem på den måten at en jager dem ut av landet og ikke unner dem så meget som et stykke brød. Kort sagt, de må være utskudd i verden, som avskum for alle, som Paulus sier (1Kor 4:13).

Men de som vil kalles kristne, er skyldige for Gud til å vise dobbelt ære mot dem som pleier deres sjeler. De er pliktige til å gjøre godt mot dem og forsørge dem. Da vil Gud også gi dem nok, så de ikke skal lide noen nød. Det er nødvendig at dette blir ettertrykkelig innskjerpet for folk. Men slike plikter kvier og krymper alle seg for. Vi er bekymret for at vi skal sulte i hjel. Nå kan vi ikke engang fø én rettskaffen prest, mens vi før har fødd ti fråtsere. Derfor har vi fortjent at Gud tar fra oss sitt ord og sin velsignelse, og igjen lar løgnpredikanter oppstå, som fører oss til djevelen og dessuten suger både svette og blod av oss.

De som derimot har Guds vilje og bud for øye, har det løftet at de skal få rikelig igjen alt det de ofrer på sine åndelige og legemlige fedre og gjør til deres ære. De skal ikke få det igjen på den måten at de skal ha brød, klær og penger et år eller to. Nei, de skal få et langt liv, næring og fred, og i evighet skal de være rike og salige. Gjør derfor det du er pliktig til, og la Gud sørge for å ernære deg og skaffe deg det du trenger. Når han har lovt det og ennå aldri har løyet, så vil han heller ikke lyve mot deg.

Dette skulle vel lokke oss og få hjertet vårt til å smelte av lyst og kjærlighet til dem som vi skal ære. Vi skulle da oppløfte hendene våre og i glede takke Gud, som har gitt oss slike løfter.

Møtekalender

August

22.-27.	Mosvik <i>Immanuel Fuglsang</i>
27.	Randaberg
29/8.-3/9.	Bangsund <i>Egon Jensen (DK)</i>
31/8.-1/9.	Soknedal <i>Ingar Gangås</i>

September

6.-10.	Fogn <i>Ingar Gangås</i>
14.-17.	Steinsdalen <i>Gunnar Holth</i>
15.-17.	Nærbø <i>Per Bergene Holm</i>
30/9.-1/10.	Askim <i>Rami Seppälä</i>

Bibelhelg på Solgry, 29. sept. - 1. okt.

Talere:

Immanuel Fuglsang og Lars Fossdal

Ledere:

John Peder Samdal (hovedleder),

Olav Fossdal og Olav Gangås

Sangere:

Tina, Reidun og Olav Fossdal m.fl.

Påmelding

Magne Ekanger

Tlf.: 53 42 92 14 / 412 45 598

magne.ekanger@haugnett.no

Påmeldingsfrist: 15. september

Program

Fredag

1900 Samling og kveldsmat

2000 Immanuel Fuglsang

Lørdag

1000 Immanuel Fuglsang

1130 Lars Fossdal

1700 Immanuel Fuglsang

2000 Lars Fossdal

Søndag

1030 Immanuel Fuglsang

1230 Middag og avslutning

For slike løfter skulle vi gjerne løpe til verdens ende etter. Selv om hele verden slo seg sammen, maktet den ikke å legge en time til vårt liv eller gi oss et korn av jorden. Men Gud både kan og vil gi deg alle ting til overflod etter ditt hjertes lyst. Den som forkaster dette og slår det bort, han er ikke verdig til å høre et ord fra Gud. Det er nå til overflod sagt til alle dem som hører inn under dette budet.

Samtidig vil vi også lære foreldrene og andre som har fått et embete, hvordan de skal forholde seg mot dem de er satt til å styre over. Dette er rikelig befalt på mange steder i Skriften, selv om det ikke uttrykkelig står i de ti bud. Gud vil også at det skal bli tatt med nettopp under dette budet, hvor han taler om far og mor. For han vil ikke ha onde mennesker eller tyranner til dette embe-

tet. Han gir dem heller ikke æren, det vil si makt og rett til å styre, i den hensikt at de skal la seg tilbe. Foreldrene skal huske på at de selv er under lydighet mot Gud, og at de framfor alt skal ta seg av sitt kall i oppriktighet og troskap. De skal altså ikke bare ernære og forsørge sine barn, tjenere og undersåtter legemlig, men de skal aller mest oppdra dem til Guds pris og ære. Tenk derfor ikke at dette er overlatt til sitt eget for godt-befinnende, men at Gud har befalt og pålagt det strengt. Og ham skal du også gjøre regnskap for.

Også her støter vi på den store plage at ingen legger merke til eller gir akt på Guds befaling. Vi lever som om Gud gav oss barn for at vi skulle ha dem til lyst og tidsfordriv. Og vi lever som om han gav oss tjenere for at vi bare skulle bruke dem til arbeid, akkurat som ei ku eller et esel. Og undersåttene mener vi at vi kan behandle etter vårt behag. Vi lar altså både barn, tjenere og undersåtter greie seg selv, som om det ikke vedkom oss hva de lærer eller hvordan de lever. Ingen vil innse at det er den høyeste majestets befaling, og at han krever at det blir fulgt; i motsatt fall vil han straffe det. Heller ingen vil innse at det er så nødvendig at man tar seg alvorlig av ungdommen. For hvis vi vil ha flinke og dyktige folk både til det verdslige og åndelige regimenter, må vi sannelig ikke spare på flid, møyen eller omkostninger på barna våre for å lære og oppdra dem til å tjene Gud og være nyttige i verden. Vi må da ikke bare tenke på hvordan vi kan samle penger og gods til dem. Gud kan vel ernære dem og gjøre dem

rike uten oss. Det ser vi også hver dag at han gjør. Men han har gitt oss barn for at vi skal oppdra og regjere dem etter hans vilje. Ellers hadde han ikke noe som helst bruk for far og mor. Derfor skal enhver vite at han – for ikke å miste den guddommelige nåde – er pliktig til framfor alt å oppdra barna sine til gudsfrykt og kunnskap om Gud, og dessuten – hvis de har anlegg for det – også å la dem lære og studere noe, så de kan brukes til noe som er nødvendig.

Hvis man nå gjorde dette, ville Gud også velsigne oss rikelig. Han ville da gi oss nåde til å oppdra mennesker som kunne være med å forbedre land og folk. Sikkert ville han også gi oss gode og veloppdragne borgere og tuktige og huslige kvinner, som igjen kunne oppdra fromme barn og tjenestefolk.

Tenk over hvilken dødelig skade du gjør hvis du forsømmer dette og ikke gjør hva du kan for at barnet ditt skal få en nyttig og kristen oppdragelse! Dessuten bringer du synd og vrede over deg selv, og således gjør du deg fortjent til helvete for dine egne barn – selv om du er aldri så from og hellig ellers. Fordi dette blir foraktet, straffer Gud verden så fryktelig at vi verken har tuktt, regimenter eller fred. Dette er noe vi alle klager over, men vi ser ikke at det er vår egen skyld. Fordi vi har oppdradd dem slik, derfor har vi også fått uskikkelige og ulydige barn og undersåtter.

– Dette får være nok til formaning. Å utlegge dette noe grundigere er det ikke tid til her.

Del 2/2, «Den store katekisme»

Trøst mitt folk!

Av Ingar Gangås

Profeten Jesaja forkynnte dom over Israel på grunn av deres avgudsdyrkelse og frafall. Snart skulle bortførelsen til Assyria komme, og deretter fangenskapet i Babylonia. Bare «den lille rest» – de som omvendte seg og trodde på Herren – kunne frelses.

Red.

«Trøst, trøst mitt folk! sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder.»

Jes 40:1-2

Det er Gud (Elohim), den ene og sanne Gud, himmelens og jordens skaper, den allmektige, som taler. Han alene er Gud. Han taler her til sine egne, det vil si til sitt eiendomsfolk, Israel, som «deres» Gud. Men det er også et ord til «alt» Guds folk, dem som kjenner ham og er kjent av ham. Han vil være Frelser og Herre i våre liv, både når han tukter og når han trøster. «Også når du sier at du ikke ser ham, så ser han nok din sak, og du må vente på ham» (Job 35:14). Under alle forhold og til alle tider vil Herren at hans barn skal eie ham og ha sin trøst i ham.

Men det er noen som *ikke* får høre disse trøsteordene. Det er Guds mot-

standere, de ubotferdige og selvsikre. Profeten Jeremias bar også fram et trøstebudskap til Sion, Guds folk, men Edom, fiendene omkring, skulle hjem-søkes og straffes for sine synder:

«Din straff er fullbyrdet, Sions datter! Han vil ikke mer bortføre deg. Men Edoms datter: Han vil hjem-søke deg for din misgjerning, han vil åpenbare dine synder» (Klag 4:22).

Det var Esau som fikk navnet Edom, og som bosatte seg i det området som fikk samme navn. Edom har alltid vært fiende av Jakob og hans etterkommere, og er det fortsatt den dag i dag. Alle ubotferdige syndere blir hjem-søkt for sine misgjerninger og må selv svare for sine overtredelser. Men alle dem som i likhet med Jakob må gråte over sine synder og som ber om nåde og syndenes forlatelse, får høre fra Jesu munn: «Din straff er fullbyrdet!»

Trøst, trøst mitt folk

Allerede før bortførelsen og fangenskapet forkynner Herren ved sin profet at det skal komme en redningsdag med tilbakevendelse til Sion. Men budskapet sprenger denne rammen. Det peker fram mot det som nå skjer med Guds paktsfolk, idet jødene samles fra alle kanter av verden for å bo i sitt hjemland, Israel. Og én dag skal alle Guds barn få oppleve utgangen av «det babyloniske fangenskap» og befris fra denne «jammerdal». Snart skal

Misjonssinn

Vi taler ofte om misjonsinteresse. Men når jeg leser Jesu lidelseshistorie, leser Apostlenes gjerninger og brevene i Det nye testamente, slår det meg bestandig: Dette er mer enn å være interessert i noe.

Her er det en som dør – dør for andre. Bare interesse ville aldri drive et menneske i døden for et annet.

Gud sier det var fordi han elsket. Og kjærlighet er mer enn interesse. Interessen kan stanse. Kjærligheten kan aldri stanse.

Her er det piskeslag, fengsel og hån for de første misjonærer – apostlene – men intet kan stanse dem. Intet kan lukke deres munn. Selv med føttene i stakk og med hudflenget rygg synger de lovsanger og ber slik at Gud sender jordskjelv som ryster alle dører av hengslene og river alle lenker over. Og ryster en fangevokter slik at han begynner å rope til Gud. Ikke før de er sluppet ut fra fengslet, finner vi dem på neste gatehjørne, hvor de frimodig vitner om Jesus. Dette er mer enn interesse.

Hva er det? Det er Guds kjærlighet som er utøst i deres hjerter.

Før undret jeg meg over apostlenes mot og kjærlighet. På en måte gjør jeg ikke det lenger. De kom like fra Golgata til sin gjerning. Der hadde de sett Mesteren dø. De hadde sett kjærligheten – som satte sitt liv til for sine venner. Med dette syn brent inn i sin sjel, gikk de.

Asbjørn Aavik

Jesus komme, han som er konge og dommer. «Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor» (2Pet 3:13). Alt dette hviler på, og har sin trygge grunn i det frelsesverk som «Herrens lidende tjenester» (Messias) utførte.

Så sikkert var løftet om at fangenskapet skulle ta slutt og at Messias skulle komme, at profeten Jesaja allerede i det niende kapitlet kunne si: «For hver krigssko som er båret i slag-tummelen, og hvert klesplagg som er tilsølt med blod, skal brennes opp og bli til føde for ilden. For et barn *er* oss født, en sønn *er* oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og han skal få navnet Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste» (Jes 9:5-6).

Dette mektige trøstebudskapet bæres fram gjennom tre ulike uttrykk. Det første, «trøst, trøst mitt folk», er svært aktivt i formen og gir himmelsk trøst til den som er i stor sorg og er «utrøstelig». Sant gudsliv skapes bare ved at Gud selv får blåse liv i oss ved Den Hellige Ånd, og ikke ved at vi søker å holde liv i «den gamle Adam» ved «kunstig åndedrett». Denne trøsten har sin grunn i Jesus og ikke i noe som helst annet.

Tal vennlig til Jerusalem

Det andre uttrykket, «tal vennlig», betyr å «tale til hjertet». Guds ord formidler den sanne hjertetrøst. Noe annet kan aldri gi mennesket virkelig trøst. Denne verden kan tilby verdslige fornøyer, men kan aldri gi virkelig trøst og sjelefred. Bare ordet om

syndenes forlatelse i Jesus Kristus kan gi det.

Paulus beskriver denne trøsten i brevet til kolosserne som en hemmelighet, en skatt, som han ønsker skal bli dem til del ved kjennskapet til Jesus Kristus: «at deres hjerter må bli trøstet, så de kan knyttes sammen i kjærlighet, og nå fram til hele rikdommen av den fullvisse innsikt, til kunnskap om Guds hemmelighet, som er Kristus. I ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede» (Kol 2:2-3).

Jesus er med andre ord den eneste som kan bringe fred til hjertene. Og den som virkelig har bruk for Jesus, vil alltid glede seg når han hører ordet om korset. Jo oftere han får høre om det som skjedde på Golgata, jo mer fryder hans hjerte seg.

Ingebret Thorkildsen skrev i 1857 en sang om dette (Sb 195, «Kan du synge den nye sangen?»), der en av strofene lyder slik: «Hjertetrangen anfører sangen, Emnet er Jesu Kristi blod». Videre heter det: «Jeg er salig på blodets regning, himmelens konge er nå min far. Jeg er innenfor trygg innhegning, evig frelse i ham jeg har».

Sangerens hjerte var fylt med den fred som bare evangeliet kan gi.

Når det heter «tal vennlig til Jerusalem», understrekes det ennå en gang at profeten henvender seg til dem som bor på Sion. Trøstebudskapet gjelder Guds folk. Verden kjenner ingen sorg over synden, og har derfor ingen trang til frelse. De verdslige ønsker bare å få sin samvittighet beroliget, slik at sjelens uro holdes på avstand. Det er

annerledes med de sanne Guds barn. De kjenner en hellig sorg og bedrøvelse over synden, både syndens skyld og syndens makt i hjertet. De står for den Hellige Gud og vet med seg selv at når Gud dømmer meg til fortapelse, så er det fortjent. Derfor må de rope i sin nød til Jesus om frelse og syndenes forlatelse. Til slike lyder Guds ord: «Tal vennlig til Jerusalem!».

Og rop til henne

Det tredje ordet som viser oss hvordan Gud formidler sitt trøstebudskap til oss er dette: «Rop til henne». Vårt hjerte er så tunghørt at det må ropes til oss. Vi har så vanskelig for å ta imot trøsten. Det bedrøvede hjertet er ofte nedsunket i tunge og mørke tanker. Trøsten fra Herren når ikke inn. Trøstebudskapet kommer da som en proklamasjon fra Herrens egen munn til oss.

Tre ganger «at»

Videre gis det tre sikre grunner som trøsten hviler på:

- at hennes strid er endt
- at hennes skyld er betalt
- at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder

Dette er kjære trossannheter å hvile i for Guds barn. For her blir det klart for oss at alt som har med vår frelse og vårt liv som kristne å gjøre, bygger på en trygg grunn som holder. Fundamentet er Jesus Kristus og alt det som han er og har gjort for oss.

Forts. i neste nummer

L&E

Martin Luther – staten og kirken

Av Ivar Welle

Martin Luther bygde sin lære på Guds ord. Han viste at det er «to regiment-er», det verdslige og det kirkelige. Det kirkelige, eller åndelige, skal ikke blande seg i det verdslige, som Jesus sier: «Mitt rike er ikke av denne verden. Var mitt rike av denne verden, da hadde mine tjenere kjempet, så jeg ikke skulle bli overgitt til jødene. Men nå er mitt rike ikke av denne verden» (Joh 18:36). Det gjelder å følge hans ord: «Gi da keiseren det som keiserens er, og Gud det som Guds er!»

Det verdslige samfunn er skapt og befalt av Gud, og arbeidet i dette samfunn er etter Guds bud like så vel som det som utføres i det åndelige. Gud skapte mennesket for at det skulle arbeide i hagen (1Mos 2:1f.) Når derfor bonden arbeider på åkeren, husmoren steller sine barn og tjenestepiken vasker gulv, da utfører de Guds bud. Det gjør også fyrsten som regjerer og stridsmannen som kjemper for sitt land.

Den kristnes plikt mot det verdslige regiment er lydighet mot øvrigheten.

Det åndelige regimente

Ved siden av «det verdslige regiment» står det åndelige, som også er innsatt av Gud, og som er minst like viktig. Herren selv gav apostlene myndighet til å gå ut i all verden og vinne disipler. Han gav dem også makt til å forlate synder for de botferdige og binde dem for de ubot-

ferdige. Men hvilket middel skal «det åndelige regimente» bruke? Ordet alene. Ved Ordet skal kirken vinne sjelene for Gud, og alene ved Ordet skal den øve sin oppdragende gjerning. Den har ikke noe med å by og råde over konger, fyrster eller embetsmenn. Den bør og kan og skal gi dem gode råd. Det gjorde Luther. Han fikk satt i gang det lutherske skolevesen, den lutherske fattigpleie m.m., og fikk adskillig innflytelse på forskjellige lands politikk. Men bare ved Ordet, ikke ved makt.

Allerede på Luthers tid ble tankene om «de to regiment-er» anerkjent i den protestantiske bevegelse, skjønt sveitsere-reformatorene sluttet seg ikke så ubetinget til dem. Zwingli og Calvin ville helst at de kirkelige myndigheter skulle herske over den verdslige øvrighet, og at hele folket skulle stå under kirkelige bestemmelser. Rester av denne tankegang holdt seg lenge i de såkalte reformerte land.

Bondekrigen

Luthers lære om øvrigheten skulle snart bli døpt med blod og ild.

I 1525 brøt stormen ut i «Bondekrigen». Nå hadde mange bønder grepet enkelte løsrevne ord av Luther og andre reformatorer. Han hadde også mang en gang brukt voldsomme uttrykk både om de geistlige og de verdslige tyranner som var bøndenes plageånder.

Bøndene gjorde seg skyldig i forferdelige blodbad og grusomheter, og de hadde stor fremgang. Kurfyrst Fredrik og flere av hans like tenkte alvorlig på å gi etter og få en overenskomst med dem. Luther reiste midt ut i den verste storm og prekte mot opprøret. Men bøndene bare lo av ham da han formante dem til å følge Kristi eksempel i tålmodig lidelse.

Ved en historisk bedømmelse av Luthers opptreden overfor bonderevolusjonen og lignende bevegelser kan man forsøke å tenke seg hvordan det ville gått om Luther hadde sluttet seg til de revolusjonære.

Tiden etter bondekrigen ble tyngre, det var ikke lenger vårvind over reformasjonen. Men de nærmest følgende årene fikk Luther utføre et oppbyggende arbeid for den nye evangeliske kirke som var oppstått i Tyskland.

“Hovedsaken ved gudstjenesten måtte etter Luthers mening være prekenen, det vil si forkynnelsen av Guds ord. «Dens midtpunkt skal være den aller klareste sol, Jesus Kristus, hvis stråler opplyser alt. Profetene er månen og stjernene, men Kristus er solen.

Luther og kirkestyret

Etter Luthers mening er det hver enkelt menighets rett og plikt å styre seg selv etter Guds ord. Aller klarerest har han kanskje utlagt dette i et lite skrift som han i 1523 sendte til menigheten i Leisnig, og som bærer den betegnede tittel: «En kristen forsamling eller menighet har rett til å dømme om all lærdom og til å kalle lærere, innsette og avsette dem, det vises av Skriften». Luther forklarer her at paven og biskopene ikke har rett til å styre eller lære i noen menighet, når de ikke forkynner evangeliet. Men hver eneste kristen har rett eller plikt til å forkynne, og denne plikt må brukes uten begrensning hvor det er nød på Guds ord.

«Der skal enhver løpe til, tre fram og lære så godt han kan. For nød er nød og bryter alle lover. Det er som når det brenner i byen, da har ingen lov til å bli sittende stille og vente på ordre til å slukke». Men så sant hver kristen har rett og plikt til å forkynne, må det være klart at de kristnes forsamling eller menighet også har rett til å kalle en lærer eller prest for menigheten. Det er nemlig bispens gjerning som skaper en bisp, ikke hans vielse.

Dette var Luthers mening og mål. Men han fant snart at målet lå utenfor rekkevidde i hans tid. «Vi har ikke folk til det», sa han ofte, «Hvem skulle så styre, bisper og prelater?» – Det ville være å sette ulvene over fårene. Akk nei, det var bare én utvei, nemlig å betroe kirkestyret til øvrigheten, det vil si fyrstene i de enkelte land, og rådet i de

”

frie byer. Slik ble de lutherske kirkene statskirker.

Gudstjenesten

Som mønster for gudstjenesten skrev Luther «Den tyske messe». Leddene i denne «liturgi» er hentet fra den romerske messe. Men de har selvfølgelig ny betydning. Forresten la Luther mindre vekt på det liturgiske. Hovedsaken ved gudstjenesten måtte etter Luthers mening være prekenen, det vil si forkynnelsen av Guds ord. «Dens midtpunkt skal være den aller klareste sol, Jesus Kristus, hvis stråler opplyser alt. Profetene er månen og stjernene, men Kristus er solen. I mitt hjerte er det én eneste artikkel som hersker og alltid skal herske, nemlig troen på min kjære Herre Jesus. Den er begynnelsen, midtpunktet og slutningen på alle mine åndelige og gudelige tanker dag for dag. At Kristus blir grepet i troen må være det første mål for enhver predikant».

Luther selv var en predikant uten like. Han hadde god stemme og et meget levende foredrag, og han hadde evne til å fengsle tilhørerne.

Hans boktrykker spurte ham en gang: «Herr doktor, hvordan får De til å preke så kraftig og inntrengende?»

«Resepten er ganske enkel», svarte Luther, «hvem som vil, kan bruke den. Når jeg går opp på prekestolen, sier jeg til meg selv: 'Martin, husk på at du er sendebud for den allmektige Gud, tal derfor i hans navn og etter hans befaling. Derfor legger jeg ikke merke til noe menneske og frykter ikke for å si

sannheten. Men derfor kan jeg heller ikke være hovmodig eller ærgjerrig. Jeg taler ikke til noens gunst eller behag, heller ikke for å behage meg selv. Gud kan lettere tåle stolthet og ærgjerrighet i hvilken som helst annen stand enn hos en predikant. Hvert menneske skal ydmyke seg for Den Hellige Skrift og gi Gud æren'».

Mer enn liturgien fikk salmesangen å bety i den evangeliske gudstjeneste. Menigheten fikk synge med, og det ble diktet nye salmer. Allerede omkring 1520 hadde Paul Speratus skrevet «Guds Sønn er kommet til oss ned».

Luther hadde ingen anelse om at han selv hadde dikterevne. Men så hendte det at evangeliet fikk sine to første martyrer, da Henrik Voes og Johan Esch ble brent i Brüssel. Da ble Luther grepet og skrev en folkesang om deres død, den ble snart sunget over hele Tyskland. Dette åpnet for kilden, og den 40-årige professor, som aldri tidligere hadde skrevet en eneste verselinje, sto med ett fram som en av historiens største diktere. Fra 1524 og utover skrev han 37 salmer, de fleste av dem er vel kjent i alle evangeliske land og synges ennå også i Norge.

Toppunktet nådde Luther i «Vår Gud han er så fast en borg». At han også har komponert denne salmens melodi, viser hvor omfattende Luthers geni var.

*Fra «Luthers liv og Luthers tro»,
Lunde forlag, Bergen 1946.*

Guds ord går i oppfyllelse

Utdrag fra årsmelding for Bibelskolen

Det som kjennetegner Guds ord i forhold til all annen profetisk tale, er at det går i oppfyllelse, mens det han ikke har talt, ikke oppfylles (jf. 5Mos 18:21f).

Ordet til Adam om syndens følger og dommen om vannflommen, gikk begge i oppfyllelse. Forbannelsene over det folk som i frafall fra Gud gir seg hen til synden, har gått i oppfyllelse igjen og igjen. På samme måte skal alle Guds ord og løfter til sine troende oppfylles. Ordet er levende og virksomt.

Den guddommelige sannhet og autoritet ligger nettopp i oppfyllelsen. Vantroen kan ta anstøt og fornekte at Ordet er profetisk. Det er vanskelig å få øye på, og det drøyer ofte med oppfyllelsen. Guds folk må lære seg å vandre i tro, uten å se. – Den som tror, skal ikke bli til skamme (1Pet 2:6-8).

Elevene

Våren 2016 hadde skolen 22 elever på heltid, og én elev på halvtid. Høsten 2016 begynte seks elever. Vi har merket en stadig sterkere tilstrømning av utenlandske elever. Våren 2016 hadde vi to elever fra Moldova og én fra Filippinene. Høsten 2016 fikk vi fem elever fra Filippinene og en elev fra Iran. Våren 2017 fortsetter med flere utenlandske elever, nå også to fra Vietnam, mens høsten 2017 har flere norske og svenske søkere.

Personalet

Sigbjørn Agnalt hadde studiepermisjon våren 2016, men fortsatte med sine fag fra høsten av. Konrad Fjell gikk høsten 2016 ut i en flerårig permisjon som rektor på Kongshaugen Kristne Grunnskole. Per Bergene Holm overtok hans fag. Reidun Asdahl har vært administrasjonssekretær.

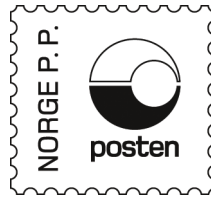
Økonomi

Regnskapet for 2016 viser et driftsoverskudd på kr. 22 733 av en omsetning på kr. 1 462 425. Overskuddet skyldes gaver til Norsk Luthersk Lekmannsmisjons totale virksomhet på Fossnes, og er blitt overført til Bibelskolen fra NLL. Overføringene var i 2016 på kr. 150.000. Pr. 31.12.2016 utgjør egenkapitalen kr. 81 103, mens totalkapitalen er på kr. 333 683.

Styret

Styret har bestått av Jan Endre Aasmundtveit (formann), Magne Ekanger (sekretær), med Steinar Kvalvik, Daniel Teigen og Olav Aarsland som styremedlemmer. Asbjørn Fossli har vært l.varamann og Martin Fjære personalrepresentant. Dag Øyvind Larsen var elevrepresentant våren 2016, mens høstens elevkull ikke valgte noen elevrepresentant.

*Per Bergene Holm, rektor
Jan Endre Aasmundtveit, formann*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsveien 175
3138 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Rafael Veizaga på Norgesbesøk

Av Ingar Gangås

I tiden 22.-28. juni var Rafael Veizaga fra Bolivia på besøk i Norge. (Rafael er tidligere omtalt flere ganger i «Lov og Evangelium»). Han hadde visum for et opphold hos sin datter i Spania, og på kort varsel ble det lagt til rette for å få ham videre hit.

Rafael er formelt sett pensjonist (78 år), men er fortsatt i arbeid som evangelist og kolportør for bl.a. litteraturen som trykkes av «Såmannen». Han er quechuaindianer med en spesiell brann for å nå ut til sitt eget folk. Det er omkring 10 millioner quechuatalende

i Sør-Amerika, av dem bor om lag to millioner i Bolivia. Tilbake i Bolivia vil Rafael fullføre oversettelsen av heftet «Jesus fant meg» til dette stammespråket. (Utgitt av Stiftelsen på Bibelens grunn og tidligere trykt på spansk både i Argentina og Bolivia).

Samme kveld som han landet på Gardermoen, deltok han på et møte ved Bibelskolen på Fossnes, der han fikk treffe deler av misjonsfolket. Neste dag var han på besøk hos misjonsvenner i Sannidal, før han deltok med hilsen på barneleiren på Fossnes. Før avreise til Trøndelag neste dag, rakk han å spise frokost sammen med ungdommene som var samlet til leir ved Farris i Larvik, og holde en misjonstime for dem (video-opptak på nll.no). Ingar Gangås var med som tolk på rundreisen.

Søndag 25. talte han på misjonsfest på Bangsund Bedehus og tirsdag 27. i Mosvik Bedehus.

På et av møtene var tema «å selge alt og følge Kristus». Hans Kristusgrepne vitnesbyrd, sammen med nøden for de ufrelste, hadde et sterkt budskap til oss alle om å fullføre misjonskallet.